

Kapitel 1:

Danseopvisningen

“Hej, Birke. Kan jeg ha’ den her på til showet?” Rosa braser ind på mit værelse.

Hun har en tynd, gylden kjole på med lange flæser, der går hende til lige over knæet. Den smyger sig tæt til kroppen og viser hendes slanke, spinkle skikkelse. Foran har den en dyb udskæring. Hun snurrer rundt, og jeg ser problemet. Den går lidt ned i ryggen. Ned, så man næsten kan se toppen af skulderbladene.

“Jeg tror ikke, man kan se det. Kan man?” fortsætter hun og trækker det røde, bølgede hår til side.

Jeg hiver forsigtigt lidt ned i kjolen. Den lille stribe af hud mellem skulderbladene ophører, og jeg kan se væggens brune træbrædder igennem hende.

“Hvis den glider bare en centimeter ned, kan man se det.” Jeg har gåsehud på armene. Det får jeg altid, når jeg ser på hullet. Selvom jeg har set det hundrede gange før. Selvom vi alle tre har et.

“Vi kan sgu da heller aldrig have noget lækkert på!” sukker Rosa. “Lyn mig lige ned, så skal jeg ind og rode i skabet igen.”

Jeg lyner kjolen ned, og hun trækker den af. Hele hullet er synligt nu. Det strækker sig fra begyndelsen af skulderbladene og ned til lænden. Langt og ellipseformet. Det eneste, der bryder det, er den beige bh.

Man siger, elverne er hule i ryggen, fordi de ikke har nogen sjæl. Det er sådan, heltene i eventyrerne kan gennemskue dem.

Jeg har aldrig glemt min dansklærers ord.

Rosa forsvinder ind på sit værelse igen.

Jeg stirrer ind i spejlet. Kan mærke uroen komme krybende. Det gør den altid, når vi skal optræde. Jeg kan ikke lade være med at tænke tilbage på dengang ... og jeg ser far falde ned af stolen igen og igen.

Jeg trækker børsten hurtigt gennem håret. Sammen med uroen kommer forventningen også. Selvom jeg ville ønske, at jeg ikke behøvede at danse, at jeg bare kunne lade være, så glæder jeg mig også.

Kort efter vender Rosa tilbage. Nu iført en blå kjole.

“Hvad så med den her?” Hun snurrer hurtigt rundt, og stoffet bølger let.

“Den er helt o.k.,” mumler jeg og stryger hænderne ned over min egen kjole.

“Men kedelig,” sukker hun. “Den er der da ingen, der lægger mærke til.”

“Uanset hvad du har på, så skal de nok synes, du er fantastisk.”

“Ja, men jeg vil gerne se godt ud for Benjamin.” Hun fører hånden gennem krøllerne og får dem til at sidde præcis, som de skal.

“Er du nu forelsket igen?” spørger jeg.

“Mmm ...” siger hun og fugter læberne. “At være forelsket er det bedste i verden! Du skulle prøve det engang.”

“Far siger ...” begynder jeg, mens jeg renser børsten for hår. Mit hår er lyst, næsten hvidt, som om al farven er blevet skyllet ud af det.

“Far er bange for alting. Jeg er jo ikke dum! Og siden hvornår er du begyndt at blive som Azalea?”

“Jeg er ikke som Azalea!”

Azalea er den ældste af os. Det vil sige, at hun er fire et halvt minut ældre end mig og otte minutter ældre end Rosa. Sådan er det med elvere; vi bliver født i kuld.

“Hvor kender du ham Benjamin fra?” spørger jeg.

“Vi mødte hinanden i centeret.” Hun snor sit hår mellem fingrene. “Benjamin Skjoldbæk, er det ikke et fantastisk navn?”

Vi er på vej hen til dansehallen alle fire. Far, Azalea, Rosa og jeg. Sneen knaser under vores fødder, mens vi går den korte tur gennem skoven og ind til Tørveby. Træerne er bladløse, og buskene kun gitre af grene. En hare løber forbi os og efterlader små poteaftryk i sneen.

Ved indgangen til dansehallen hænger store plakater, der lover endnu et fantastisk show. Jeg stirrer på billedet af os tre, der optræder. Uroen fra tidligere kommer snigende igen.

“Er I klar, piger?” spørger far og puster varme i hænderne.

Azalea og jeg nikker, mens Rosa stryger hen mod omklædningsrummet. Hun skal sikkert rette på håret, i tilfælde af at gåturen har ødelagt det.

“Jeg tæller lige tilmeldingerne,” siger far og forsvinder ind på kontoret. Han tæller altid tilmeldingerne to gange. Der skal komme mindst hundrede, ellers er det ikke sikkert. Som regel er han først tilfreds ved 120, i tilfælde af at nogen melder afbud.

“Du virker nervøs.” Azaleas grønne øjne borer sig ind i mine, da vi åbner døren til omklædningsrummet. Hun kan altid mærke sådan noget.

“Det er ikke noget,” siger jeg hurtigt.

Lyset flimrer, og de tomme bænke og knagerækker kommer til syne. Her er plads nok til en hel skoleklasse. Men det er bare os tre, der bruger det, og kun én gang om måneden.

Rosa står og laver strækøvelser ved bænkene. Ikke at hun behøver. Vi øver ikke engang. Aftaler intet på forhånd. Danser bare, så snart musikken begynder, og selvom intet er planlagt, så passer vores dans naturligt sammen. Selv med lukkede øjne glider vi ubesværet ud og ind mellem hinanden.

“Jeg løber op og ser, om Benjamin er kommet.” Rosa er allerede sprunget op ad trappen. Hun bliver altid ekstra ivrig. Ekstra energifyldt og rastløs op til vores optræden. Hun er ikke den eneste; vi kan alle mærke det. De sidste fire nætter har jeg drømt om det. Det har dirret i mig hver nat. Lysten til ... nej, *trangen* til at danse.

“Er du sikker på, at du er o.k.?” Azaleas blik klæber til mig.

Hvor ville jeg dog ønske, at jeg var bedre til at skjule mine følelser.

“Ja, det er bare længe siden,” siger jeg.

Det passer ikke. Det er ikke længere siden end sidste gang. Eller sidste gang igen. Der går altid en måned imellem; det er så længe, vi kan vente. Sådan har det været de sidste mange år. Siden far indså, at det var for farligt, at vi dansede kun for ham.

“Uh, han er der!” Rosa hopper ivrigt oppe på trappen. Azalea og jeg går også op ad trappen. Nu er der ikke længe til.

Jeg kan høre den knitrende lyd af bagtæppet, der trækkes til side, og far kommer hen til os.

“Er I klar?”

“Altid,” siger Rosa og giver ham et kys på kinden.

Azalea og jeg nikker, mens jeg samler håret i en elastik.

Det bobler i maven. Den utrygge fornemmelse fra tidligere er helt væk nu. Nu er der kun glæden.

Vi træder ud på scenen, og klapsalverne lyder. Jeg skimmer hurtigt mængden. Der er en stor gruppe, som må komme fra Næstbæk eller en af de andre byer. Jeg kan genkende dem, fordi de er de eneste med program. Resten er her fra byen. Selvom de har set os hundrede gange før, så kommer de alligevel.

Sceneprojektørerne bliver tændt, og publikum forsvinder bag det skarpe lys. Bliver forvandlet til en mørk masse.

Far sidder ved klaveret, der er placeret midt imellem publikumspladserne. I starten sad han også på scenen, men det havde været for hårdt for ham, så han flyttede ned.

Hans lange fingre glider hen over tangenterne. Langsomt vokser musikken frem. Den får det til at brænde i

blodet. Får huden til at dirre. Sætter kroppen i bevægelse. Jeg lukker øjnene, og alt andet end musikken forsvinder. Jeg glider hen over den blanke scene, mens jeg forestiller mig, at det er skovbunden på en varm sommerdag. Jeg kan næsten mærke de små græsstrå mellem tærne. Fugten fra jorden og duften af mos. Hvor jeg dog glæder mig til forår.

Selvom jeg ikke kan se Rosa og Azalea, fornemmer jeg dem. Altid tæt på. De gnistrer på samme måde som mig, mens energien fra publikum strømmer mod os.

Jeg åbner øjnene og ser dem. Iagttager de mange mennesker, der forhekset ser på os. Deres smil og betagelse.

Jeg suger deres energi til mig. Lader den fylde årerne. Glide rundt i kroppen og blodet. Mit hjerte slår hurtigere. Følger musikkens rytme.

Jeg snurrer rundt. Hurtigere og hurtigere. Suger mere og mere energi. Fortsætter piruetten og har lyst til at fortsætte for evigt. Til, at det aldrig skal stoppe. Energien omfavner mig. Fylder mig. Og så ...

Musikken forstummer. Uden advarsel eller nedtoning, som far ellers plejer. Den stopper bare. Jeg er så chokeret, at jeg næsten snubler.

Så bliver scenelyset slukket, og jeg kan se forsamlingen igen. De er stimlet sammen, stirrer alle sammen på en spinkel skikkelse på jorden. En lille pige er faldet om.

Far sidder ved hendes side. Har mobilen presset mod øret, mens han tjekker hendes puls.

Jeg ser på Azalea og Rosa. De ryster ligesom mig. Og ikke kun, fordi energien knitrer under huden, men fordi vi alle tre ved, hvad det betyder.

Så griber Azalea min hånd og trækker mig væk fra scenen. Ned i omklædningsrummet igen.

Det blinker rødt og sort for mit blik. Angsten pumper rundt i kroppen. Jeg ser far falde for mig igen og igen. Det må ikke være sket igen. Det må det bare ikke!

Jeg synker sammen på det kolde klinkegulv. Læner mig op ad væggen og begraver ansigtet i hænderne.

Ambulancens hyl flænger tavsheden kort efter.

Rosa stormer ud af omklædningsrummet, og jeg følger med. Hun river døren op ud til parkeringspladsen, og vi ser ambulancen holde hende ved hovedindgangen.

Kulden fra asfalten glider fra fødderne op igennem kroppen og lægger sig om mit hjerte.

To ambulancemænd i gule, selvlysende jakker ruller en bære ind. Rosa griber min arm. Hendes lange negle laver aftryk i min hud, mens alle lyde forsvinder, og det eneste, jeg kan høre, er mit bankende hjerte.

Så går døren op igen. Pigen ligger på båren nu. Det brune hår er helt uglet af iltmasken, som de har trukket ned over hendes ansigt.

En kvinde går ved siden af. Knuger den lille piges hånd. Tårerne tegner striber på hendes kinder. Hun viger ikke fra båren et sekund.

Bag båren kommer far. Jeg kan se hans mund bevæge sig. Forme undskyldninger, mens han genner folk ud og væk.

Han fanger vores blikke i døren, og uden ord kommanderer han os indenfor igen.

Mens døren smækker bag os, borer ambulancens hyl sig igen ind i min tavshedsboble.

Alt for længe efter kommer far ind til os. Rynkerne i hans pande virker dybere, og smilet fra tidligere er helt forsvundet.

“Er pigen okay?” Det er Azalea, der spørger. Hendes skingre stemme giver næsten genlyd i det store omklædningsrum.

“De har kørt hende til Næstbæks akutafdeling. Vi ved mere i morgen.”

Tavsheden lægger sine kolde arme om os.

“Hvad skete der?” spørger far. Hans blik zigzagger imellem os.

“Jeg ved det ikke. Jeg gjorde ikke noget, som jeg ikke plejer,” siger Azalea.

“Heller ikke jeg,” siger Rosa.

Jeg tøver. Tænker tilbage. Husker på dansen. Leder efter et trin, der kan forklare det.

“Birke?” spørger far.

Jeg ryster på hovedet. “Helt som jeg plejer.” Min stemme er tæt. Som om ordene klistrer sammen og ikke vil ud.

Far sukker.

“Vi sætter minimumsantallet op.”

“Men vi har jo allerede svært ved at ...” begynder Azalea.

“Det er nødvendigt,” afbryder far.

“Men måske var det slet ikke os; måske var det noget andet, der gjorde det ...” hvisker jeg. Det må ikke være os. Må ikke være mig.

“Vi sætter antallet op til 250.” Fars stemme er fjern, og han taler vist mere til sig selv end til os.

“Men du ved jo ikke engang, om det var ...” begynder Rosa igen, men far afbryder hende.

“I er blevet stærkere,” siger han. “Jeg kunne også mærke det.”

Jeg bider mig i læben. Ved, at han har ret. Har selv kunnet mærke, at én dans om måneden snart ikke er nok.

“250,” hvisker jeg.

Vi tænker alle det samme. At byen ikke er stor nok. Selvom de er søde til at komme, så kan hver familie kun komme et begrænset antal gange om året, og selvom far har lokket turister til fra andre byer, så er 250 rigtig mange mennesker. Men vi har intet valg.